മലങ്കരയിലെ സഭൈക്യസംരംഭങ്ങൾ

ഈ അടുത്തകാലത്ത്, അതായത് 1989-ൽ കത്തോലിക്കാസഭയും മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും തമ്മിൽ തുടങ്ങിയ ഡയലോഗിനുമുമ്പ് മറ്റൊരു എക്യുമേനിക്കൽ ഡയലോഗും മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന ആശയം ധ്വനിക്കുന്ന ചില കത്തുകളും രേഖകളും കാണാനിടയായതുകൊണ്ട് മലങ്കരയിലെ ഐക്യസംരംഭങ്ങളെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു ധാരണ നൽകുന്നതിനാണ് ഈ ലേഖനം.

ഒന്നാം മാർതോമായും മിഷണറിമാരും (17-ാം നൂറ്റാണ്ട്)

ജസ്വിട്ട് പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർക്കെതിരെ നടന്ന കൂനൻകുരിശുസത്യത്തിനുശേഷം (1653) മലങ്കരനസ്രാണിസമൂഹം രണ്ടായി പിളർന്നു. മിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മടുപ്പുതോന്നിയ നസ്രാണിസമൂഹം ഒന്നടങ്കം നടത്തിയ പ്രതിജ്ഞയാണ് കൂനൻകുരിശുസത്യം:

മേലിൽ പൗലിസ്ത്യരെ (ജസ്വിട്ടരെ) അനുസരിച്ച് കീഴ്വഴങ്ങി നടക്കുകയില്ല എന്നതായിരുന്നു പ്രതിജ്ഞ.

തുടർന്ന്, ആഞ്ഞിലിമൂട്ടിൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാർ കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു വ്യാജരേഖയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, സഭാനേതാവായ തോമാ ആർച്ചുഡീക്കനെ പന്ത്രണ്ടു കത്തനാരന്മാർ കൈവയ്പു നടത്തി മെത്രാന്റെ വേഷഭൂഷാധികൾ അണിയിച്ചു. തനിക്ക് ശരിയായ പട്ടമില്ലെന്ന് മാർ തോമായ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. കൈവച്ച കത്തനാരന്മാർക്കും ഈ സംഗതി അറിയാമായിരുന്നു. തന്റെ പട്ടം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കിട്ടാൻ ആർച്ചുഡീക്കൻ പരിശ്രമിച്ചു.

ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ നൽകിയ വിവരങ്ങളും നിർദേശങ്ങളും അനുസരിച്ചാണ് റോമിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചത്. ഇവിടുത്തെ സഭയിൽ തങ്ങളുടെ ഭരണം ഉറപ്പിക്കാനുതകുന്ന തരത്തിലാണ് മിഷണറിമാർ റിപ്പോർട്ടുകൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നത്.

വിവരം അറിഞ്ഞ റോമൻ സഭാനേതൃത്വം സെബസ്ത്യാനി, ഹിയാസിന്ത് എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രണ്ട് ഡലഗേഷനെ ഇവിടേക്കയച്ചു. അവരിരുവരും കർമലീത്തരായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും രണ്ടുവഴിക്കാണ് വന്നത്. പോർട്ടുഗലിന്റെ പാദ്രവാദോ ഇവിടെ നടപ്പാക്കിയതിനാൽ ഹിയാസിന്ത്, പോർട്ടുഗൽ വഴിയാണ് വന്നത്. ആദ്യമെത്തിയത് സെബസ്ത്യാനിയാണ്. കൂനൻകുരിശിനുശേഷം (1653) നാലുവർഷം കഴിഞ്ഞ് 1657-ലാണ് സെബസ്ത്യാനി എത്തുന്നത്; ഹിയാസിന്ത് 1658-ലും. ഈ കാലയളവിൽ മാർതോമാ പലർക്കും പട്ടം കൊടുക്കുകയും മെത്രാനടുത്ത മറ്റു കർമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും മെത്രാന്റെ വേഷം ധരിച്ച് പൊതുജനമധ്യേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സെബസ്ത്യാനി നിരവധി ആളുകളെ ഇന്റർവ്യൂ ചെയ്തു റിപ്പോർട്ടുണ്ടാക്കി. ആർച്ചുഡീക്കനുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. തോമാ ആർച്ചുഡീക്കനു മെത്രാൻപട്ടമില്ലെന്ന് ജനത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സെബസ്ത്യാനി ഒട്ടൊക്കെ വിജയിച്ചു. മാർതോമായിൽ നിന്നു പട്ടം സ്വീകരിച്ച പലരെയും സ്വാധീനിച്ച്, ജസ്വിട്ട് ബിഷപ്പ് ഗാർസ്യായിൽ നിന്ന് രണ്ടാമതും പട്ടം കൊടുപ്പിച്ചു. "ഗാർസ്യായെ യാതൊരു കാരണവശാലും അംഗീകരിക്കുകയില്ല, ആർച്ചുഡീക്കന്റെ പട്ടം ക്രമപ്പെടുത്തണം, സഭാധ്യക്ഷനായി അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കണം" എന്നതായിരുന്നു ആർച്ചുഡീക്കന്റെ കൂടെ നിന്നവരുടെ ഡിമാന്റുകൾ. "മെത്രാന്റെ സ്ഥാനചിഹ്നങ്ങൾ സ്വന്തമായി എടുത്തത് സ്വന്തമായിത്തന്നെ താഴെ വയ്ക്കട്ടെ" എന്ന് സെബസ്ത്യാനി നിർബന്ധം പിടിച്ചു. "ആർച്ചുഡീക്കനെ യാതൊരു കാരണവശാലും മെത്രാനാക്കില്ല" എന്ന നിലപാടാണ് സെബസ്ത്യാനി എന്ന ഈ കർമലീത്താക്കാരൻ വിസിറ്റർ എടുത്തത്. ആർച്ചുഡീക്കനെ മെത്രാനാക്കിയാൽ സമുദായം ഒന്നടങ്കം യോജിപ്പോടെ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും മിഷണറിമാരെ തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. അത് വിസിറ്റർ സെബസ്ത്യാനിയും ബിഷപ്പ് ഗാർസ്യായും മറ്റ് പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ താൽക്കാലിക കാര്യസാധ്യത്തിനായി മിഷനറിമാരുടെ പിണിയാളുകളായി വർത്തിച്ച നാട്ടുകാരായ കത്തനാരന്മാർ എല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു.

വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ച സെബസ്ത്യാനി 1658-ൽ തിരികെപോയി 1659-ൽ റോമിലെത്തി റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിച്ചു.[15] റിപ്പോർട്ടിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ 1659-ൽ രഹസ്യമായി മെത്രാനായി 1661-ൽ തിരികെവന്നു. ഇതിനിടെ വന്ന ഹിയാസിന്തും പലവട്ട ചർച്ചകൾ നടത്തിയെങ്കിലും കാര്യമായ ഫലമുണ്ടായില്ല. ഗാർസ്യാ 1659-ലും ഹിയാസിന്ത് 1661-ലും മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഇരുവരും ആർച്ചുഡീക്കനെ മഹറോൻ ചൊല്ലി. സെബസ്ത്യാനി 1663 വരെ ഐക്യചർച്ചകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഡച്ചു മുന്നേറ്റകാലഘട്ടമായിരുന്നു അത് (1661-63). നാട്ടുകാരായ ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെ മെത്രാന്മാരാക്കാനുള്ള അധികാരവും സെബസ്ത്യാനിക്കു റോം നൽകിയിരുന്നു. ഡച്ചുകാരുടെ നിർബന്ധത്താൽ നാടുവിടേണ്ടിവന്ന സെബസ്ത്യാനി മാർ തോമായ്ക്കു പട്ടം നൽകാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. മറിച്ച് അതേ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവനും മാർതോമായുടെ ആലോചനക്കാരിൽ ഒരുവനുമായ ചാണ്ടിക്കത്തനാർക്ക് മെത്രാൻപട്ടം നൽകിയിട്ട് സ്ഥലം വിട്ടു. നാടുവിടുന്നതിനു മുമ്പ് സെബസ്ത്യാനിയും മാർ തോമായെ മഹറോൻ ചൊല്ലി. അങ്ങനെ മലങ്കരസമുദായം രണ്ടു തട്ടിലായി. എന്നാൽ അന്നൊന്നും സമുദായം അകന്നില്ല. ബിഷപ്പ് റോസ് പരിഷ്കരിച്ച പൗരസ്ത്യസുറിയാനി ആരാധനക്രമം പൗരസ്ത്യസുറിയാനി ഭാഷയിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഐക്യത്തിലെത്താൻ ഒന്നാം മാർതോമ്മാ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങൾ നാമ്പടഞ്ഞുപോയി. മലങ്കരസഭയുടെ ഒരു നിവേദനവും അംഗീകരിക്കാൻ റോമൻകൂരിയാ അന്ന് തയാറായിരുന്നില്ല.

അതായിരുന്നു ആ ഡയലോഗ് പരാജയപ്പെടാനുള്ള കാരണം. ആ ഡയലോഗ് വിജയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, കേരളത്തിൽ പുത്തൻകൂറ്റുകാർ എന്ന വിഭാഗമേ ഉടലെടുക്കുകയില്ലായിരുന്നു. മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഒറ്റസമൂഹമായി തുടർന്നുപോകുമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ തങ്ങളുടെ സ്വാർഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടതാണ് ഈ ഡയലോഗിന്റെ ദുരന്തപര്യവസാനത്തിനു കാരണം. തുടർന്നുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ എക്യുമേനിക്കൽ ഡയലോഗുകളൊക്കെ പരാജയപ്പെടാനുള്ള പ്രധാനകാരണവും ഇതു തന്നെയായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു.[16]

നാലാം മാർതോമായുടെ സഭൈക്യപരിശ്രമങ്ങൾ (1688-1728)

നാലാം മാർതോമാ തന്റെ കീഴിലുള്ള 29 പള്ളിക്കാരുടെയും 12 വൈദിക പ്രതിനിധികളുടെയും കയ്യൊപ്പോടുകൂടി 1704 ഡിസംബർ 7-ാം തീയതി ഉർബൻ എട്ടാമൻ മാർപാപ്പായ്ക്ക് ഒരപേക്ഷ അയച്ചു.[17] അഗസ്റ്റിൻ എന്ന കർമലീത്താ വൈദികൻ വഴിയാണ് ഈ കത്ത് കൊടുത്തുവിട്ടത്. തന്റെ മെത്രാൻസ്ഥാനം അംഗീകരിച്ചുറപ്പിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നും സ്വദേശനിയമങ്ങളും സുറിയാനി പാരമ്പര്യങ്ങളും അനുസരിച്ച് തുടരാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും തങ്ങളുടെ അഭ്യർഥന സൗമനസ്യത്തോടെ സ്വീകരിക്കണമെന്നും അന്നത്തെ കർമലീത്താമെത്രാൻ ആൻജലോ ഫ്രാൻസിസിനോട് സഹകരിച്ച് സഹായമെത്രാനായി നിയമിതനായാലും താൻ സംതൃപ്തനാണെന്നും കാണിച്ചാണ് മാർതോമാ എഴുതിയത്. തങ്ങളുടെ ഭരണം ഇവിടെ ഉറപ്പിക്കാൻ കർമലീത്തർ ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്ത ബുദ്ധിയായിരിക്കാമിത്. ഈ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് അവർ കർദിനാൾ സംഘത്തെ സ്വാധീനിച്ചതും. ''മാർതോമായ്ക്ക് മെത്രാൻപട്ടം കൊടുക്കുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ വാഴിക്കാനുള്ള അധികാരം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായ്ക്ക് ആയിരിക്കും, ആർച്ചുഡീക്കൻ മെത്രാനായാൽ തന്നെ മലങ്കരയുടെ പ്രധാന മെത്രാനായി വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ തുടരണം'' എന്നൊക്കെയായിരുന്നു കർദിനാൾ സംഘത്തിന്റെ നിഗമനം. അന്നത്തെ പഴയകൂറ്റുകാരും തൽസംബന്ധമായി മാർപാപ്പായ്ക്ക് എഴുതുകയുണ്ടായി. 1704 ജൂൺ 20-ന് കടുത്തുരുത്തിയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിലാണ് അവർ ഈ കത്ത് തയാറാക്കിയത്. ഇവിടുത്തെ സഭൈക്യസംരംഭം അനുഭാവപൂർവം വീക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു അഭ്യർഥന. എന്നാൽ അനുരഞ്ജന ശ്രമങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള യാതൊരു നീക്കവും റോമിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഉണ്ടായില്ല. 1706 വരെയും റോമിൽനിന്ന് ഒരു മറുപടിയും വന്നില്ല. 1706-ൽ അർസേനിയോസ് എന്ന മിഷനറി റോമിലേക്ക് എഴുതി: ''ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമിലേക്ക് എഴുതിയിട്ട് ഇപ്പോൾ രണ്ടു വർഷമാകുന്നു. ഇതുവരെയും അവർക്ക് മറുപടിയൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല... പുനരൈക്യകാര്യത്തിൽ അങ്ങ് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തണമെന്ന അവരുടെ ആഗ്രഹത്തോട് ഞങ്ങളും യോജിക്കുന്നു.'' - നിരാശനായ മാർതോമാ പിന്നെയും മൂന്നുവർഷം കൂടികഴിഞ്ഞ്, 1709-ൽ അന്ത്യോക്യൻ യാക്കോബായാ പാത്രിയർക്കീസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു.[18]

അഞ്ചാം മാർതോമായുടെ സഭൈക്യപരിശ്രമങ്ങൾ (1728-1765)

അഞ്ചാം മാർ തോമാ 1748 ആഗസ്റ്റ് 16-ന് ബനഡിക്ട് (14)പാപ്പായ്ക്ക് സഭൈക്യസംബന്ധമായി ഒരു കത്തയച്ചു. അന്നുവരെയുള്ള സഭാചരിത്രം കത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കി വിവരിക്കുന്നു: ''പോർട്ടുഗീസുകാരും ഞങ്ങളും തമ്മിൽ ഐക്യവും യോജിപ്പും മേലാലൊരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ സത്യം ചെയ്തു.'' തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ അവകാശവാദങ്ങളും അഭ്യർഥനകളുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനും നിരത്തിവയ്ക്കാനുണ്ടായിരുന്നത്. താനും തന്റെ ജനവും സുറിയാനിറീത്തും പാരമ്പര്യങ്ങളും അനുസരിച്ചു വന്നവരാണെന്നും സമ്മർദവിധേയമായി അവയെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ തർക്കങ്ങളും കുഴപ്പങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചെന്നും മാർതോമാ വ്യക്തമാക്കി. തന്റെ മെത്രാൻസ്ഥാനം ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്ന് ആ കത്തിൽ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ കുർബാനയ്ക്ക് പുളിച്ച അപ്പം ഉപയോഗിക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു. അതായത്, പൗരസ്ത്യപാരമ്പര്യങ്ങൾ തുടരാൻ അനുവദിക്കണമെന്നു സാരം. ആരംഭം മുതൽ മലങ്കരസഭ ഉണർത്തിച്ചിരുന്ന ആവശ്യങ്ങളാണ് മാർ തോമാ അഞ്ചാമനും ആവർത്തിച്ചത്. ഈ കത്ത് സുറിയാനിയിലാണ്.[19]

എന്നാൽ മിഷണറിമാർ ഇതിനൊക്കെ എതിരു നിൽക്കുകയും റോമിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു: ''പുനരൈക്യസംരംഭം തികച്ചും ഉചിതവും ശ്രദ്ധാർഹവുമാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ അഭംഗുരതയെപ്പറ്റി ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു'' എന്നാണ് ഒരു മിഷണറിയുടെ റിപ്പോർട്ട്. ''ഭിന്നിച്ചു നിൽക്കുന്ന വിഭാഗം ഉന്നയിച്ച നിർദേശങ്ങളും വാഗ്ദാനങ്ങളുമെല്ലാം തെറ്റാണ്; വഞ്ചന നിറഞ്ഞതുമാണ്'' എന്നാണ് സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു മിഷണറിയുടെ കമന്റ്.[20] മാർതോമാ അഞ്ചാമന്റെ മെത്രാൻസ്ഥാനം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു: ''മെത്രാന്റെ പ്രായാധിക്യം, ഭാവിയിലും ആർച്ചുഡീക്കന്മാർക്കു പട്ടം നൽകേണ്ടിവരും, അവർ ഉള്ളിൽ ശീശ്മക്കാരാണ്, കത്തോലിക്കരായി നടിക്കുന്നതേയുള്ളു, അവർ തന്നെ മറ്റ് ശീശ്മക്കാരെ മെത്രാന്മാരാക്കും, ഇവിടുത്തുകാർ കറുത്ത നിറമുള്ളവരാകയാൽ അവർക്കു മെത്രാൻപട്ടം കൊടുക്കുന്നത് ആ സ്ഥാനത്തിനുതന്നെ കളങ്കമാകാം.'' എങ്കിലും, ''യഥാസമയം മെത്രാൻപട്ടം കൊടുക്കാം എന്നാൽ ഭരണാധികാരം കൊടുക്കാനാവില്ല'' എന്ന നിലപാട് റോം എടുത്തതായി കാണുന്നു. ഭരണാധികാരം നൽകിയാൽ അത് വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായ്ക്ക് സുറിയാനിക്കാരുടെ മേലുള്ള അധികാരത്തിന് ഭീഷണിയായിത്തീരുമെന്നും കോൺഗ്രിഗേഷൻ ചിന്തിച്ചു.[21]

റോമിന്റെ ഈ കത്ത് വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായ്ക്ക് ലഭിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം പുറത്തുകാണിക്കുകയോ നടപടി എടുക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. കൂനൻകുരിശിനുശേഷം ഏതാണ്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പുതിയ വിഭാഗത്തിന്റെ തലവന് മെത്രാൻപട്ടം കൊടുക്കാം എന്ന ഒരു നിലപാട് റോം സ്വീകരിച്ചു. ഇത് അവരുടെ വീക്ഷണത്തിലുള്ള മാറ്റമാണ് സൂചിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ സഭാധികാരം നൽകാനോ സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളെ മാനിക്കാനോ

റോം അന്നും തയാറായില്ല. അനുഷ്ഠാനവ്യത്യാസങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിന് തടസ്സം പറഞ്ഞു. അതായത് സുറിയാനി റീത്ത് സംരക്ഷിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടത് ശീശ്മയായിട്ടാണ് റോം കണ്ടത്. ഒരു പ്രാദേശിക സഭാ നേതൃത്വത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനോ ലത്തീൻ റീത്തിനു പുറമേ മറ്റൊരു റീത്തിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനോ അന്നത്തെ റോമൻ സഭാശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് സാധിച്ചില്ല.[22]

ആറാം മാർതോമായുടെ സഭൈക്യപരിശ്രമങ്ങൾ (1761-1808)

മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമൻ എന്നും വലിയ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വലിയ സഭൈക്യ കാംക്ഷിയായിരുന്നു ആറാം മാർതോമാ. തന്റെ മുൻഗാമിയുടെ പട്ടത്തെപ്പറ്റി സംശയിച്ചിരുന്ന ആറാം മാർതോമാ 1772-ൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്ന യാക്കോബായാ മെത്രാനിൽ നിന്ന് രണ്ടാമതും പട്ടങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു. സുറിയാനി റീത്ത് സംരക്ഷിക്കാനുള്ള അവകാശവും തന്റെ ജനത്തിന്റെ മേലുള്ള അധികാരവും അംഗീകരിക്കണമെന്ന് തന്റെ മുൻഗാമികളെപ്പോലെ ആറാം മാർതോമായും റോമിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഫ്ളോറൻസ് എന്ന വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ വഴിയായിരുന്നു ആദ്യപരിശ്രമങ്ങൾ. ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഹയരാർക്കിയും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ സാധ്യതകളെപ്പറ്റിയാണ് അദ്ദേഹം ആരാഞ്ഞത്. ഫ്ളോറൻസിന്റെ 1768 നവംബർ 3-ലെ റോമിലേക്കുള്ള കുറിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: ''ശീശ്മക്കാരായ സുറിയാനിക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗ ത്തിന്റെയും മെത്രാൻ, മാർതോമാ എന്ന തൊപ്പിക്കാരൻ അൽമായൻ, അയാളുടെ മാതുലനും ശീശ്മക്കാരനു മായ മുൻഗാമി കാണിച്ച നാട്യങ്ങളോടെ എന്റെ പക്കൽ ചില നിർദേശങ്ങൾ വയ്ക്കുകയുണ്ടായി. അയാളുടെ അബദ്ധപഠനങ്ങളിൽനിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞ് കത്തോലിക്കനായി പരിശുദ്ധസിംഹാസനത്തോട് വിധേയത്വത്തോടെ വർത്തിക്കാമെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്താഗതി അയാൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നപക്ഷം ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പറ്റി അറിയുവാനായി അയാളുടെ മാതുലന്റെ സഭൈക്യ പരിശ്രമകാലത്ത് കോൺഗ്രി ഗേഷനിൽനിന്ന് തന്ന നിർദേശങ്ങൾ എന്റെ പക്കലുണ്ടല്ലോ.''[23]

അദ്ദേഹത്തിന് *പ്രോട്ടോനോട്ടറി അപ്പസ്തോലിക്* എന്ന സ്ഥാനം നൽകിയാൽ മതിയെന്ന് മിഷനറിമാർ നിർദേശിച്ചു. റോമിൽനിന്ന് 1771 ആഗസ്റ്റ് 31-ന് മിഷനറിമാർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്ത ഒരു കത്തിൽ ''യാതൊരുവിധ ഭരണാധികാരവും മാർതോമായ്ക്ക് നല്കുകയില്ല'' എന്ന സൂചന ഉണ്ടായിരുന്നു.[24] ഫ്ളോറൻസിന്റെ പിൻഗാമി യായി വന്ന ഫ്രാൻസിസ് സാലസ് മെത്രാനും അനുകൂല നിലപാട് എടുത്തില്ല. പ്രോട്ടോനോട്ടറി എന്ന സ്ഥാന ത്തേക്കാൾ വാർഷികവിഹിതമായി വല്ലതും ലഭിക്കുന്നതാണ് തോമാമെത്രാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് എന്നുവരെ സാലസ് റോമിലേക്കെഴുതി റോമിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു. - ''സ്വന്തമെത്രാനെ സുറിയാനിക്കാർക്കു ലഭിക്കുമെന്നുള്ള സൂചന പോലും കൊടുത്തുപോകരുത്. കാരണം, സ്വദേശി മെത്രാന്റെ സാന്നിധ്യം വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായുടെ സ്ഥാനത്തിന് മങ്ങലേൽപ്പിക്കും'' എന്നും റോം വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. അതായത്, മലങ്കരമെത്രാനെ സ്വന്തജനങ്ങ ളുടെമേൽ ഭരണാധികാരമുള്ള വ്യക്തിയായി അംഗീകരിച്ച് കത്തോലിക്കാസഭയുമായുള്ള ഐക്യത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരിക എന്ന ആശയം റോമിന് അപ്പോഴും സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. മാർതോമായോടൊപ്പം ഐക്യപ്പെ ടുന്ന ഇടവകകളുടെ മേൽപോലും അധികാരം നൽകാൻ റോം സന്നദ്ധമല്ലായിരുന്നു. മിഷനറിമാരായിരുന്നു അതിന്റെ കാരണക്കാർ. അപ്രകാരം നൽകുന്നത് ''യുക്തമല്ല, കരണീയവുമല്ല'' എന്ന് സാലസ് മെത്രാൻ റോമി ലേക്ക് എഴുതി.[25]

എന്നാൽ മാർ തോമാ ആറാമൻ നിരാശനായി പിൻമാറാതെ സഭൈക്യശ്രമങ്ങൾ തുടർന്നു. പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് നാട്ടുകാരനും പഴയകൂറ്റുകാരനുമായ കരിയാറ്റി മൽപ്പാനിലൂടെ തന്റെ സഭൈ ക്യശ്രമങ്ങൾ തുടർന്നു. മാർതോമായുടെ അപേക്ഷയും പഴയകൂറ്റിലെ 72 പള്ളികളുടെ അപേക്ഷയും കൊണ്ട് കരിയാറ്റി മൽപ്പാനും പാറേമ്മാക്കൽ തോമാക്കത്തനാരുംകൂടി വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ച് റോമിലെത്തി മാർതോ മായുടെ അപേക്ഷ സമർപ്പിച്ചു. തദവസരം പഴയകൂറ്റുകാരെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദേശമിഷണറിമാർ ആ ദൗത്യ യാത്ര പരാജയപ്പെടുത്താൻ സർവാത്മനാ പരിശ്രമിക്കുകയും റോമിനെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്തു. ആറാം മാർതോമാ റോമിനുള്ള അപേക്ഷയിൽ എഴുതുന്നു:

''ഞാൻ ഇടവകഭരണം കയ്യേറ്റപ്പോൾ എന്റെ മുൻഗാമികളുടെ കാലത്ത് വന്നിരുന്ന യാക്കോബായക്കാർ വ ഴിയായും റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിലെ വിദ്വാന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാർ വഴിയായും എനിക്ക് സാധുവായ ഗുരുപ്പ ട്ടവും മെത്രാൻപട്ടവും ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലായി. അതിനാൽ അവരുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ച്, യാക്കോബായാ മെത്രാ പ്പോലീത്താ ആയ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിൽനിന്ന് നിരണത്തെ ദൈവമാതാവിന്റെ പള്ളിയിൽവച്ച് 1772 ജനുവരി മാസത്തിലെ ആദ്യഞായറാഴ്ച പട്ടംവടിക്കൽ മുതൽ മെത്രാൻപട്ടം വരെയുള്ള വിശുദ്ധ പട്ടങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരി ച്ചു. ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസം സത്യമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലം മുതൽ ഏതാവൽപ ര്യന്തം പരിശുദ്ധമായും മലിനത കൂടാതെയും ഇരിക്കുന്ന കത്തോലിക്കാവിശ്വാസം വഴിയല്ലാതെ യാതൊരുത്തനും സ്വർഗപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നും വിശുദ്ധ സൂനഹദോസുക ളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെയും എന്റെ ജനങ്ങളെയും കത്തോലിക്കാ ഐക്യത്തിൽ ചേർക്കണമെന്നും ഞങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാരുടെ കാലം തുടങ്ങി ഞങ്ങളിൽ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹ റോൻ നീക്കം ചെയ്യണമെന്നും ഈശോസഭക്കാരനും കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായ സാൽവദോർ ദോസ് റോയ്സിനോടും മലയാളത്തിലെ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ ആയ കർമലീത്താസഭയിലെ ഈശോയുടെ ഫ്ളൊറെൻസ്യോസിനോടും പ്രസ്തുത വൈദികർ മുഖേന നിർബന്ധപൂർവം അപേക്ഷിച്ചു. കത്തോലിക്കാ ഐക്യ ത്തിലേക്ക് എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് അധികാരമില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ അപേക്ഷ റോമിലേക്ക് അയക്കണ മെന്നും അവരോടു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ എന്റെ അപേക്ഷ അവർ അംഗീകരിച്ചില്ല. അതിനാൽ പ്രൊപ്പ ഗാന്താ സെമിനരിയിൽ പഠിച്ചയാളും ഞങ്ങളുടെ സജാതീയനുമായ കരിയാറ്റിൽ യൗസേപ്പ് കത്തനാരെ വരുത്തി

വ്യസനസമേതം കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് എന്റെ ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുകയും എന്റെ ആത്മരക്ഷയെ അദ്ദേഹത്തെ ഭരമേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 'മാർഗമധ്യേ എന്റെ പ്രാണന് അപായം നേരിട്ടേക്കാമെങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരിക്കൽകൂടി റോമായിലേക്കു പോകാം' എന്ന് അപ്പോൾ അദ്ദേഹം എനിക്കു വാക്കുതന്നു. കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും ഞാനും എന്റെ ജനങ്ങളും അനുസരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് സർവശക്തനായ ദൈവത്തെ സാക്ഷിയാക്കി സത്യം ചെയ്യുന്നു. അവസാനമായി പരിശുദ്ധപിതാവേ, എന്നെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അങ്ങയോട് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

1778 മെയ് 12-ാംതീയതി, നിരണത്തുവച്ച് എഴുതിയത്-ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്."[26]

റോം മാർതോമായെ അംഗീകരിച്ചാൽ, മാർതോമാ, മെത്രാപ്പോലീത്തായും കരിയാറ്റി മെത്രാനായാൽ സഹായിയുമായി ഇരുവിഭാഗവും ഒന്നാകുക എന്ന് ഒരുരഹസ്യധാരണ റോമിനു പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് കരിയാറ്റിയും മാർതോമായും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ രഹസ്യധാരണ എങ്ങനെയോ പുറത്തുവന്നു. തങ്ങൾക്ക് സുറിയാനിക്കാരുടെ ഇടയിൽ സർവസ്വാധീനവും ഇതുമൂലം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് മിഷനറിമാർ കണക്കുകൂട്ടി. അതുകൊണ്ടാണ് കരിയാറ്റിയുടെ ദൗത്യം എങ്ങനെയും പരാജയപ്പെടുത്താൻ മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചത്. അതേപ്പറ്റി പാറേമ്മാക്കൽ വളരെ വിശദമായി *വർത്തമാനപുസ്തകം* എന്ന യാത്രാവിവരണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മിഷനറിമാർ ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ കരിയാറ്റിയുടെ ദൗത്യം പരാജയപ്പെട്ടു. റോമിൽനിന്ന് അപ്പോൾ ഒന്നും നേടാൻ കരിയാറ്റിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പദ്രവാദോ-പ്രൊപ്പഗാന്താ മിഷനറിമാർ ഒന്നടങ്കം സ്വതന്ത്രഭരണാധികാരം നൽകുന്നതിന് എതിർപ്പു കാണിച്ച് റോമിലേക്ക് റിപ്പോർട്ടയച്ചതിനാലാണ് ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചത്.

കരിയാറ്റി മൽപ്പാൻ നിരാശനാകാതെ പോർട്ടുഗലിൽ പോയി അന്നു ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജ്ഞിയെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഇടപെടൽ മൂലം കരിയാറ്റിയെ മെത്രാനാക്കാൻ റോമിനു സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. മാർതോമായുടെ കാര്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ദൗത്യം പൂർണമായി കരിയാറ്റിയെ ഏൽപിക്കാൻ റോം തയാറായി.[27] കരിയാറ്റിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ മെത്രാനായി യൂറോപ്പിൽനിന്ന് ഗോവയിലെത്തി. എന്നാൽ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയാതെ ഗോവയിൽ വച്ചു മരിച്ചു. കരിയാറ്റി മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ട് മാർതോമായുടെ സഭൈക്യം സംബന്ധിച്ച് തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാൻ മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചു.[28] എന്നാൽ ഉർബൻ എട്ടാമൻ മാർപാപ്പായുടെ വിധിപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയാൽ മതി എന്നു റോം നിശ്ചയിച്ചു. കേരളത്തിലുള്ള പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാർ അതിൽ ഇടപെടേണ്ട എന്നൊക്കെ കർദിനാളന്മാരുടെ യോഗം തീരുമാനിച്ചു. റോമിന്റെ കീഴിൽ സുറിയാനിക്കാർക്ക് അവരുടെ ഹയരാർക്കിയും റീത്തും ആചാരക്രമങ്ങളും തുടരാനുള്ള അനുവാദമുണ്ടായി.[29]

പല മിഷനറിമാരും, പ്രത്യേകിച്ച് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പൗളീനുസ് പാതിരിയും തങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ചെലുത്തി ഇതു മാറ്റിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും റോം ഈ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. മുമ്പു നൽകിയ നിർദേശമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം എന്നായിരുന്നു റോമിന്റെ മറുപടി. ഇതിന്റെയെല്ലാം വെളിച്ചത്തിൽ 1796-ൽ കൊല്ലത്തുവച്ച് ഒരു യോഗം നടന്നു. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചില കത്തോലിക്കാ സഭാധികാരികളുടെ സ്വാർഥതാൽപര്യങ്ങൾ കാരണം, ഇരുപതിലേറെ വർഷങ്ങളായി അശ്രാന്ത പരിശ്രമഫലമായുണ്ടായ മഹത്തായ സഭൈക്യസംരംഭം ശോചനീയമാംവിധം വിഫലമായി.

ഒരു സഭാസമൂഹമായി സ്വന്തമെത്രാന്മാരുടെ കീഴിൽ നിൽക്കാനാണ് മലങ്കരക്കാർ ആഗ്രഹിച്ചതും പരിശ്രമിച്ചതും. മെത്രാന്മാർക്ക് സഭയിലുള്ള സ്ഥാനവും സഭയുടെ നിലനിൽപും അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അഭംഗുരം തുടരാനുള്ള സാഹചര്യവുമാണ് അവർ ഉന്നംവച്ചത്. പിന്നീട് സുറിയാനിസഭയെ ഒരേ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കീഴിൽ നിലനിർത്തുക എന്ന താൽപര്യം സുറിയാനിസഭയുടെ ഐക്യത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊണ്ടു. അതുപോലെ റോമിന്റെ തീരുമാനങ്ങളിലുള്ള മാറ്റവും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് 1799 ജൂൺ 22-ന് കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കൊച്ചീമെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാനായി അംഗീകരിക്കുകയോ മെത്രാനടുത്ത അധികാരങ്ങൾ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. കൊച്ചീമെത്രാൻ റോമിന്റെ മേൽപറഞ്ഞ നിർദേശങ്ങൾ പാലിച്ചുമില്ല. അങ്ങനെ, പ്രസ്തുത സഭൈക്യസംരംഭവും മിഷനറിമാർ തട്ടിത്തകർത്തുകളഞ്ഞു.[30]

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ (5) സഭൈക്യപരിശ്രമങ്ങൾ (1865-1909)

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസും എക്യൂമെനിക്കൽ ചർച്ചകൾ നടത്തുകയും ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടു പോകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന് പ്രേരണയും പ്രചോദനവും നൽകിയത് നിധീരി മാണിക്കത്തനാർ എന്ന പഴയകൂർ വൈദികനായിരുന്നു. അവർ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ എല്ലാ സഭൈക്യസംരംഭങ്ങൾക്കും തുരങ്കം വച്ചത് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്വാർഥത നിറഞ്ഞ പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരും അവരുടെ വാക്കുകേട്ട് പ്രവർത്തിച്ച ഉന്നതോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ആയിരുന്നു. പുത്തൻകൂറ്റുകാരെ ശീശ്മക്കാർ എന്നു മുദ്രകുത്തി അകറ്റി നിർത്താനാണ് മിഷനറിമാർ ശ്രമിച്ചത്. ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റം വരുത്താൻ മാണിക്കത്തനാരും മാർ ദിവന്നാസ്യോസും ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനായി ചില പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും ഊട്ടിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന അപ്പസ്റ്റോലിക് ഡലഗേറ്റിനെയും സ്ഥലത്തെ മിഷനറി മെത്രാന്മാരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. *നസ്രാണി ജാത്യൈകസംഘം* എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന റജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് ഒന്നിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനത്തിനാണ് രണ്ടുപേരും ശ്രമിച്ചത്. സഭകളുടെ മേലേക്കിടയിൽ മാത്രമല്ല, ജനങ്ങളുടെ ഇട

യിലും സഹകരണവും ധാരണയും വർധിച്ചെങ്കിലേ സഭൈക്യം സുസാധമാകൂ എന്ന് അവരിരുവരും നന്നായി മനസ്സിലാക്കി. അതിനുള്ള പദ്ധതികളാണ് ജാത്യൈകസംഘം വഴി അവർ ആവിഷ്കരിച്ചത്. എന്നാൽ ആ ഐക്യസംരംഭവും പൂവണിഞ്ഞില്ല. മറിച്ച്, പഴയകൂറും പുത്തൻകൂറും തമ്മിലകന്ന സാഹചര്യമാണ് സംജാതമായത്. പഴയകൂറ്റുകാരെ ഭരിച്ചിരുന്ന ലെയൊണാർദ് മെല്ലാനോ എന്ന മിഷനറി മെത്രാനും (1868-87) അന്ത്യോക്യയിൽ നിന്നു വന്ന മാർ അത്തനാസ്യോസ് എന്ന യാക്കോബായാ മെത്രാനും (1881-89) അകൽച്ച വർധിപ്പിക്കാൻ തങ്ങളാൽ ആവുന്നതെല്ലാം ചെയ്തു. പുത്തൻകൂറ്റുകാരോട് തൊട്ടുകൂടായ്മയും തീണ്ടിക്കൂടായ്മയും പുലർത്താൻ മിഷനറിമാർ പ്രേരിപ്പിച്ചു. കൂനൻകുരിശുസത്യം റോമിലെ മാർപാപ്പായ്ക്ക് എതിരാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുകയും റോമൻ വിരുദ്ധമനോഭാവം പുത്തൻകൂറ്റുകാരുടെ ഇടയിൽ വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യാൻ അന്ത്യോക്യക്കാർ ശ്രമിച്ചു.

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന് മാർ പത്രോസ് മൂന്നാമൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മുളന്തുരുത്തി സൂനഹദോസിലെ (1876) മിക്ക ചെയ്തികളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല: മലങ്കര ഇടവകയെ ഏഴായി തിരിച്ച് ആറ് പുതിയ മെത്രാന്മാരെ വാഴിച്ച് നിയമിച്ചത്, അവരിൽനിന്ന് ആത്മീകവും ലൗകികവുമായ സർവസംഗതികളിലുമുള്ള വിധേയത്വം എഴുതി വാങ്ങിച്ചത്, എല്ലാ പള്ളികളും ഉടമ്പടി എഴുതി കൊടുക്കണമെന്ന് കൽപിച്ചത്, സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അസോസിയേഷനും മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയും രൂപീകരിച്ചത്, ആദിയായവ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അധികാരം നിയന്ത്രിക്കാൻ ഉന്നംവച്ചുള്ളവയായിരുന്നു. മുളന്തുരുത്തി സൂനഹദോസിനുശേഷം പത്തുവർഷം മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് നവീകരണ യാക്കോബായക്കാരോട് കേസു പറയുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. വളരെയധികം ദ്രവ്യം അതിന് ചെലവായി എന്ന് മാർപാപ്പായ്ക്കുള്ള ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.[31] അവസാനം റോയൽകോടതിവിധിയിലൂടെ 1889-ൽ അദ്ദേഹം ജയിച്ചു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സ്വാധീനത്തിൽ നിന്ന് അകന്ന് കൂടുതൽ സത്യവിശ്വാസപാതയിലൂടെ ചരിക്കാൻ ആത്മാർഥമായി പരിശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭൈക്യസംരംഭങ്ങൾ. അദ്ദേഹം ഇൻഡ്യയിലെ അപ്പസ്തോലിക ഡലഗേറ്റുമായി പല എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി. മാണിക്കത്തനാരുമൊത്ത് ഊട്ടിയിൽ പോയി അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റ് അയൂത്തിയെ കാണുകയും സഭാകാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

മാണിക്കത്തനാരുടെ രേഖകളിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് അയച്ച കത്തുകളുടെ നക്കലുകളും അദ്ദേഹത്തിന് ഡലഗേറ്റിൽ നിന്നു വന്ന കത്തുകളുടെ വിശദാംശങ്ങളുമുണ്ട്. മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ കത്തുകൾ ഇംഗ്ലീഷിലാക്കി കൊടുത്തിരുന്നത് മാണിക്കത്തനാരായിരുന്നു. ഇരുസമുദായങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ കത്തുകളിൽ തന്റെ സഭൈക്യാഭിലാഷം അദ്ദേഹം തുറന്നു പറയുന്നു. തന്റെ മുൻഗാമികൾ റോമിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ട അതേ ഡിമാന്റുകളാണ് അദ്ദേഹം നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതായത്:[32]

(1) മെത്രാന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ ജനത്തിന്മേലുള്ള അധികാരം നിലനിർത്തണം.

(2) ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ പാടില്ല.

(3) വിവാഹിതരായ വൈദികരെ സ്വീകരിക്കണം; പുളിച്ച അപ്പം കുർബാനയ്ക്ക് അനുവദിക്കണം.

(4) മാർപാപ്പായെ സാർവത്രിക സഭാധ്യക്ഷനായി അംഗീകരിക്കാം.

ഈ വ്യവസ്ഥകളിന്മേൽ മാർപാപ്പാ മലങ്കരസഭയെ കത്തോലിക്കാ കൂട്ടായ്മയിലേക്കു സ്വീകരിക്കണം. ആവശ്യപ്പെട്ടതൊക്കെ കർദിനാൾ സംഘം അനുവദിച്ചതായിട്ടാണ് റിപ്പോർട്ട്. സഭൈക്യത്തിനു സഹായകമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും അംഗീകരിക്കാൻ റോം സന്നദ്ധമാണെന്ന് ധ്വനിക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങളാണ് റിപ്പോർട്ടിൽ. 1888 -ലെ രേഖാസമുച്ചയത്തിലാണ് ഈ കത്ത്.

പിന്നീട് 1926-ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിവഴി മലങ്കരസിനഡ് റോമിലേക്ക് അയച്ച മെമ്മോറാണ്ഡവും അതിനു വന്ന മറുപടിയും 1888-ലെ ഈ രേഖയുടെ ചുവടുപിടിച്ച് രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്.

ആ രേഖയുടെ ചുരുക്കം നൽകാം. അതിന്റെ കോപ്പി എന്റെ പക്കലുണ്ട്. ആ രേഖ ഇപ്പോൾ റോമിലെ പൗരസ്ത്യസഭാകാര്യാലയത്തിലാണ്. 1888 ജൂൺ മാസത്തെ റിപ്പോർട്ടിൽ *(Ponenza)* ആണിത്.[33]

ഇക്കഴിഞ്ഞ ഇരുപത് വർഷമായി വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കാ മോൺ.ലെയൊനാർദ് മെല്ലാനോയും സഹായമെത്രാൻ മോൺ. മർസെൽ ബരാർദിയും കേരളത്തിലെ യാക്കോബായക്കാരുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് വൈദികരുടെ, സഭൈക്യം സംബന്ധിച്ച്, പ്രൊപ്പഗാന്തായോട് ചില വിശദീകരണങ്ങൾ തേടുകയുണ്ടായി. അവരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഇക്കാര്യത്തിൽ താൽപര്യം കാണിക്കുകയും 1885-ൽ അപ്പസ്തോലിക് ഡെലഗേറ്റ് മോൺ.ആന്റണി അലിയാർദിയുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഊട്ടിയിൽ പോയി അപ്പസ്തോലിക് ഡെലഗേറ്റിനെ സന്ദർശിച്ച് സഭൈക്യസംഭാഷണം നടത്തിയ കാര്യം തുടർന്നു പറയുന്നു. ഡെലഗേറ്റ് മുഖേനയും നാട്ടിലെ മിഷണറിമാരിലൂടെയും പ്രൊപ്പഗാന്തായ്ക്ക് ലഭിച്ച പ്രശ്നാവലിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിശദീകരണം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ യാക്കോബായക്കാർ ഐക്യപ്പെടുമ്പോൾ വിവിധ സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ച് റോം എടുക്കുന്ന നിലപാട് അറിയാൻ അവർ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയായിട്ടാണ് ഈ റിപ്പോർട്ട്. ഇതിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ പല കത്തുകളെപ്പറ്റിയും കൂടിക്കാഴ്ചകളെപ്പറ്റിയും പരാമർശമുണ്ട്. സഭൈക്യത്തിന് ആത്മാർഥമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്ന് ഈ റിപ്പോർട്ട് വായിച്ചാൽ മനസിലാകും.

1. യാക്കോബായക്കാർ കത്തോലിക്കരാകുമ്പോൾ അവരുടെ മാമോദീസാ അംഗീകരിക്കുമോ? ഇക്കാര്യം അപ്പസ്തോലിക് ഡെലഗേറ്റ് അയൂത്തിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഉന്നയിച്ചില്ല എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

2. യാക്കോബായാ വൈദികരുടെ പട്ടം അംഗീകരിക്കുമോ? ഇക്കാര്യവും മാർ ദിവന്നാസസ്യോസ് ഉന്നയിച്ചില്ല.

3. കത്തോലിക്കരാകുന്ന യാക്കോബായാ വൈദികർക്ക് തങ്ങളുടെ വൈദിക കടമകളും ഇടവക ചുമതലകളും തുടർന്നും നടത്താൻ സാധിക്കുമോ? ഇക്കാര്യവും മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഉന്നയിച്ചില്ല.

എന്നാൽ ഹയരാർക്കി നിലനിർത്തണം, മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ ഐക്യപ്പെടുന്ന മെത്രാന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ ജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധികാരം നിലനിർത്തണം എന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

4. ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അഭംഗുരം നിലനിർത്തുമോ അതോ, അവയിൽ മാറ്റം വരുത്തുമോ? മാറ്റം വരുത്താൻ പാടില്ല എന്ന് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

5. കുർബാനയ്ക്ക് പുളിച്ച അപ്പം തുടർന്നും ഉപയോഗിക്കാൻ അനുവദിക്കുമോ? ഇക്കാര്യം മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഉന്നയിച്ചില്ല.

6. വിവാഹിതരായ വൈദികരുടെ കാര്യം എന്തായിരിക്കും? വിവാഹിതരായ വൈദികരെ കുടുംബസമേതം സ്വീകരിക്കണം. അവിവാഹിതരായി ഐക്യപ്പെടുന്ന വൈദികർ തുടർന്നും അപ്രകാരം ജീവിക്കണം. ഭാവിവൈദികർ അവിവാഹിതരായിരിക്കണം എന്ന് അയൂത്തിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് വ്യക്തമാക്കി.

7. തനിക്കും ഐക്യപ്പെടുന്ന മറ്റ് മെത്രാന്മാർക്കും ചെലവിനുള്ള തുക വർഷംതോറും അനുവദിക്കണം.

8. പാശ്ചാത്യസഭയിലെ ഒന്നോ അതിലധികമോ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ഇവിടെ വന്ന് ഒരു കോളേജോ, സെമിനാരിയോ ആരംഭിച്ച് ജനങ്ങളുടെ അജ്ഞത മാറ്റാൻ സഹായകമായത് ചെയ്യണം.

9. കുർബാന തക്സാ, കാനോന നമസ്കാരം എന്നിവയുടെ കോപ്പികൾ അയച്ചു തരണം. അതോടൊപ്പം മാർ അപ്രേമിന്റെ കൃതികളും ലഭിച്ചാൽ കൊള്ളാം. ഇവ മോൺ.അയൂത്തിക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിശദാംശങ്ങളാണ് ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ തുടർന്ന് നൽകിയിരിക്കുന്നത്:

മാർ ദിവന്നാസ്യോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില വൈദികരും കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യപ്പെടാൻ അതീവ തൽപ്പരർ ആണെന്ന് 1868 മുതൽ, പ്രത്യേകിച്ച് 1880 മുതൽ, ഇന്നുവരെ നിർബന്ധപൂർവം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന് ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ (നമ്പർ 13) പറയുന്നു. വരാപ്പുഴ വികാരി അപ്പസ്തോലിക്കായും സഹായമെത്രാനും 1868 മുതൽ നിരന്തരമായി ഇക്കാര്യം സംബന്ധിച്ച് റോമിന്റെ നിർദേശങ്ങൾക്കായി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വളരെ വിശദമായും വ്യക്തമായും ഉള്ള നിർദേശങ്ങൾ വേണമെന്നാണ് മോൺ.അയൂത്തി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഡെലഗേറ്റിന്റെയും വരാപ്പുഴ മെത്രാന്മാരുടെയും കത്തുകളിൽ നിന്നാണ് ഈ വിവരങ്ങൾ കർദിനാളന്മാർക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത് (നമ്പർ 14).

മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് 1884-ൽ തന്നെ വരാപ്പുഴ സഹായമെത്രാൻ മോൺ.മർസെലിൻ ബരാർദിയോട് 50 കാനോനാ നമസ്കാരപ്പുസ്തകവും അഞ്ച് കുർബാനതക്സായും പ്രൊപ്പഗാന്തായിൽ നിന്ന് വരുത്തിക്കൊടുക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചിരുന്ന കാര്യം റിപ്പോർട്ടിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. കോൺഗ്രിഗേഷൻ അവ അയക്കുകയുണ്ടായി. ആ തക്സാ വച്ചാണ് മാർ ദിവന്നാസ്യാസ് കുർബാന ചൊല്ലുന്നതെന്ന് 1885 മെയ് 3-ന് ബരാർദി പ്രൊപ്പഗാന്തായ്ക്ക് എഴുതി (നമ്പർ 31).

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊന്നും സഭാപ്രബോധന സംബന്ധമായവയല്ല. പ്രായോഗികകാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചാണ് എന്ന് റിപ്പോർട്ട് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വരാപ്പുഴ മിഷണറിമാരും അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റും യാക്കോബായക്കാരുടെ സഭൈക്യത്തിൽ തൽപ്പരർ ആയിരുന്നെന്ന് അവരുടെ രേഖകൾ തെളിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ പുത്തൻകൂറ്റുകാരുടെ ഹയരാർക്കി അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കാനും അവർക്ക് ഭരണാധികാരം കൊടുക്കാനും അവർ സന്നദ്ധരല്ലായിരുന്നു. റോം മേൽപ്പറഞ്ഞവയ്ക്കൊക്കെ അനുകൂലമായ നിലപാട് എടുക്കുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മിഷണറിമാർ പുറംതിരിയാൻ തുടങ്ങി.

ലെയൊണാർദ് മെല്ലാനോ 1887 ജൂലൈ 27-ന് റോമിലേക്ക് അയച്ച കത്തിൽനിന്ന്: ''ചുരുക്കം ചില വിപ്ലവകാരികളുടെ ആശയപ്രകാരം, കത്തോലിക്കരും യാക്കോബായക്കാരും ചേർന്നുള്ള ഇത്തരമൊരു സംഘടന കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ചൈതന്യത്തിനു ചേർന്നതല്ല. അതിന്റെ ഫലം വിനാശകരവുമായിരിക്കും.... ജനത്തിന്റെ ഹിതമെന്ന പേരിൽ വിവേകമോ, അറിവോ, നാണമോ ഇല്ലാത്ത കുറേ കുബുദ്ധികളുടെ താൽപര്യമായിരിക്കും നടക്കുക... കത്തോലിക്കരെ നഷ്ടപ്പെടുത്താമെന്നല്ലാതെ ഈ സംഘടനവഴി യാക്കോബായക്കാരെ നേടിയെടുക്കാമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല.''[34] നസ്രാണിജാത്യൈകസംഘത്തെക്കുറിച്ചാണ് പരാമർശം.

ജാത്യൈകസംഘത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഡലഗേറ്റ് അയൂത്തി 1889 ഏപ്രിൽ 13-ന് റോമിലേക്ക് അയച്ച കത്തിൽനിന്ന്: ''കത്തോലിക്കരുടെയും യാക്കോബായക്കാരുടെയും ഇടയിൽ പരസ്പരം താൽപര്യം വളർത്തുന്ന

ഒരു പ്രസ്ഥാനം സാത്താൻ കുത്തിപ്പൊക്കിയിട്ടുണ്ട്....തന്റെ ജനത്തിലെ വലിയ വിഭാഗവുമൊത്ത് മാനസാന്തരപ്പെടാമെന്ന് കഴിഞ്ഞ 20 വർഷങ്ങളായി ഭാവിക്കുന്ന മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഈ സാഹോദര്യത്തെ വാക്കാലും പ്രവൃത്തിയാലും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. യാക്കോബായക്കാരുമായി അധ്യാപനകാര്യത്തിൽ ഒത്തുചേരുന്നതിനെ തിരുസിംഹാസനം മുടക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അക്കാര്യത്തിൽ അപകടമില്ല. മാർ ദിവന്നാസ്യോസും ഈ ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി നിൽക്കുന്ന മറ്റു ചില ഭ്രാന്തന്മാരും ഇതിൽ ഒട്ടും തൃപ്തരല്ല.''[35]

എന്നാൽ നിധീരി മാണിക്കത്തനാർക്ക് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനെപ്പറ്റി നല്ല മതിപ്പായിരുന്നു. ഒരു റോമൻരേഖയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. അത് നിധീരി മാണിക്കത്തനാർ, മോൺ.അയൂത്തിക്കയച്ച ഒരു കത്താണ്. അയൂത്തി അത് റോമിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തതാകാം: ''മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് ഉള്ളുകൊണ്ട് കത്തോലിക്കനാണ്. പക്ഷേ ഉടനെ അദ്ദേഹം കത്തോലിക്കനായി സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ അദ്ദേഹവും മാർ അത്തനാസ്യോസുമായി കോടതിയിൽ നടക്കുന്ന കേസുകളിൽ അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെടും.''[36]

1888 നവംബർ 9-ന് ഡലഗേറ്റ് അയൂത്തി റോമിലേക്ക് എഴുതി: ''മാനസാന്തരത്തെപ്പറ്റി നിധീരിയും മാർ ദിവന്നാസ്യോസും പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ എനിക്കു വലിയ വിശ്വാസം തോന്നുന്നില്ല. അവരിൽ ഒരാൾ കത്തോലിക്കനും മറ്റേയാൾ യാക്കോബായക്കാരനുമാണ് എന്നതിലുപരി ഇരുവരും സുറിയാനിക്കാരാണ്. ആ നിലയിൽ വിദേശിയിൽനിന്ന് വിമുക്തവും മഹത്വവുമുള്ളതായി തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തെ കാണുന്നതിനാണ് അവരുടെ ആഗ്രഹം. അവരുടെ സ്വന്ത റീത്തിൽപെട്ട മെത്രാനെയും സഭാതലവനെയും വേണം എന്നർത്ഥം.''[37]

ഡലഗേറ്റ് മോൺ. അയൂത്തി 1889 മാർച്ച് 30-ന് റോമിലേക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽനിന്ന്: കോട്ടയത്ത് ലവീഞ്ഞിന്റെ താമസസ്ഥലത്തുവച്ച് അയൂത്തി, മാർ ദിവന്നാസ്യോസുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. സഭൈക്യമായിരുന്നു ചർച്ചാവിഷയം. ''ചില മെത്രാന്മാരെയും വൈദികരെയും ഒരുതരം സിനഡുപോലെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അതിൽ വച്ച് കത്തോലിക്കാസഭയുമായി ഐക്യത്തിലായി എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കരുതോ?'' എന്ന് അയൂത്തി ചോദിച്ചു. ''സമ്പന്നവും കൂടുതൽ അംഗസംഖ്യയുള്ളവയുമായ പള്ളികളിലെ വികാരിമാർ, കത്തോലിക്കാസഭയോട് കൂടുതൽ ആഭിമുഖ്യമുള്ള വൈദികർ എന്നിവരെ ആദ്യം സ്വാധീനിച്ച് സാവധാനത്തിൽ ഐക്യം നടപ്പാക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്'' എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. അയൂത്തി തന്റെ കത്തിൽ ഇതും കൂട്ടിച്ചേർത്തു: ''മലബാറിലെ യാക്കോബായക്കാരെയും കത്തോലിക്കരേയും ഒരൊറ്റ സമൂഹമാക്കി, അതിന്റെ ആത്മീയനേതാവായി മലബാറിന്റെ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പദവിയിലെത്തുക എന്ന ഉറച്ച ആശയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്നത്.''[38] 1888 ആഗസ്റ്റ് 11-ന് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് മാർപാപ്പായ്ക്ക് അയച്ച കത്ത് പൗരസ്ത്യസംഘം ഓഫീസിലാണ്. ചാൾസ് പൈങ്ങോട്ടച്ചൻ അത് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.[39]

തന്റെ പദ്ധതി അനുസരിച്ച് സഭൈക്യം നടക്കാഞ്ഞതിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനും കൂടെ നിന്ന നിധീരി മാണിക്കത്തനാർക്കും വളരെ വിഷമം ഉണ്ടായി. 1888 നവംബർ മാസം 16-ന് മാണിക്കത്തനാർ അയൂത്തിക്കയച്ച കത്തിൽ ഈ കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

''ഒടുവിൽ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടി മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് എന്നോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: പ്രിയപ്പെട്ട നിധീരിയച്ചാ, നമുക്ക് നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. സർവശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞ പന്ത്രണ്ടു വത്സരത്തെ പണി നല്ല വിജയം കൈവന്നു മകുടം ചൂടുമെന്ന് നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം. അതോടൊപ്പം യാക്കോബായക്കാരായ സുറിയാനിക്കാർക്ക് അവരുടെ സഹോദരങ്ങളായ കത്തോലിക്കരുമായി യോജിക്കുന്നതിന് ഇപ്പോഴാണ് ഏറ്റവും പറ്റിയ അവസരമെന്നും ഇവയാണ് ഏറ്റവും പറ്റിയ ഉപാധികളെന്നും ഗ്രഹിക്കാനുള്ള വെളിച്ചം കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ പദവികളിലിരിക്കുന്നവർക്ക് നൽകാനും നമുക്ക് ദൈവത്തോടു പ്രാർഥിക്കാം.'' വളരെ ഹൃദയഭാരത്തോടുകൂടെയാണ് മാണിക്കത്തനാർ ഈ കത്തെഴുതിയത്.[40]

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സഭൈക്യസംരംഭങ്ങൾ

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ സഭൈക്യചിന്തകളും സഭൈക്യപരിശ്രമങ്ങളും പിൻഗാമിയായ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസും അറിഞ്ഞുകാണും. സഭയെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റിസത്തിൽ നിന്ന് കഴിവതും അകറ്റി നിർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇരുവർക്കും ബോധ്യമായിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലത്തും സഭൈക്യചിന്ത ശക്തിപ്പെട്ടു. യാക്കോബായാ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ അബ്ദള്ളായുമായുള്ള അകൽച്ച, മർദീനിൽ വച്ചു നടന്ന സന്ധിസംഭാഷണങ്ങളുടെ പരാജയം എന്നിവ ഐക്യശ്രമങ്ങൾ തുടരുന്നതിന് പ്രേരകമായി. വട്ടിപ്പണക്കേസിന്റെ കാലമായിരുന്നു അത് (1913-1928). വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി മർദീനിൽ പോയപ്പോൾ (1923) കണ്ടുമുട്ടിയ കത്തോലിക്കാവൈദികൻ അതിനുള്ള പ്രേരണ നൽകി. തുടർന്ന് അന്ത്യോക്യൻ സിറിയൻ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ അപ്രേം റഹമാനിയുടെ കത്ത് മാർ ദിവന്നാസ്യോസിനു ലഭിച്ചു.

പരുമല സെമിനരിയിൽ 1926-ൽ കൂടിയ മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡിൽ വച്ച് സഭൈക്യചർച്ചകൾ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകാൻ സിനഡ് മാർ ഈവാനിയോസിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ആദ്യം എഴുത്തുകുത്തുകൾ അന്ത്യോക്യൻ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസ് മാർ റഹമാനിയുമായിട്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് മാർപാപ്പായുടെ ഇൻഡ്യയിലെ പ്രതിനിധിയായ അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റു വഴി റോമുമായിട്ടായിരുന്നു.

ആ സംവാദത്തിന്റെ ശുഭകരമായ പരിസമാപ്തിയാണ് 1930 സെപ്റ്റംബർ 20-ലെ മലങ്കര കത്തോലിക്കാ പുനരൈക്യം എന്നറിയപ്പെടുന്ന സഭൈക്യം. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിജയമണിഞ്ഞ ഏക സഭൈക്യസംവാദം ഇതുമാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് എക്യുമേനിസത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതിന് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വളരെ താൽപര്യത്തോടുകൂടെ പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കാസഭ ഈ ഐക്യസഭയെ പരിഗണിക്കുന്നുമുണ്ട്. രണ്ടാം വത്തി

ക്കാൻ കൗൺസിലിനുമുമ്പ് ആംഗ്ലിക്കൻ – കാത്തലിക് ഐക്യചർച്ചകൾ ബഹുദൂരം പോയെങ്കിലും ഐക്യം യാഥാർഥ്യമായില്ല. കൗൺസിലിനുശേഷം വളരെയധികം എക്യുമേനിക്കൽ ചർച്ചകൾ വിവിധ തലങ്ങളിൽ നടക്കുന്നെങ്കിലും ഒരു സഭയും ദൃശ്യമായ ഐക്യത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നിട്ടില്ല. ദൃശ്യമായ ഐക്യമാണല്ലോ കത്തോലിക്കാസഭയും അഖിലലോക സഭാകൗൺ സിലും ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. ദൃശ്യവും സമ്പൂർണവുമായ കാനോനികൈക്യം. അതാണ് 1930–ൽ മലങ്കരസഭ നേടിയെടുത്തത്.

മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി 1926 –ലും 1927–ലും റോമിലേക്ക് രണ്ട് മെമ്മോറാണ്ടങ്ങൾ അയച്ചു. ആദ്യത്തേതിന് മറുപടി വന്നപ്പോൾ അതിലുള്ള ചോദ്യാവലിയുടെ ഉത്തരമായിട്ടാണ് രണ്ടാമത്തേത് അയച്ചത്. ഇതിനിടെ ഇൻഡ്യയിലെ അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റിന് പല കത്തുകളും അയച്ചു. പ്രഥമ മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട ഡിമാന്റുകൾ 1888–ൽ പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി വരാപ്പുഴ വഴിയും അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റ് വഴിയും ആവശ്യപ്പെട്ടവ തന്നെയായിരുന്നു. അവ അതേപടി പകർത്തിവച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനർഥം: പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ രേഖാസമാഹാരം വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. അത് അദ്ദേഹം മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിക്ക് കൊടുത്തുകാണും. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അദ്ദേഹം 1926–ലെ മെമ്മോറാണ്ടം തയാറാക്കിയത്. പ്രഥമ മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നത് പൗരാണികമായ റീത്തും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ഐക്യപ്പെടുന്ന മെത്രാന്മാർക്ക് സ്വജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധികാരം അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുമുള്ള ഐക്യം യാഥാർഥ്യമാക്കണം എന്നായിരുന്നു.

നിവേദനത്തിൽ ഇതും കാണുന്നു:

''1912–ൽ അബ്ദേദ് മ്ശിഹാ പാത്രിയർക്കീസാണ് ഇൻഡ്യയിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചത്. കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പാത്രിയർക്കീസിനടുത്ത അധികാരം നടത്തുന്നത് കാതോലിക്കോസും സഹമെത്രാന്മാരും കൂടിച്ചേർന്ന വിശുദ്ധ സൂനഹദോസാണ്. ഈ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിൻ കീഴിലുള്ള മെത്രാന്മാരാണ് പരിശുദ്ധ സിംഹാസനവുമായുള്ള പുനരൈക്യത്തിന് ഇപ്പോൾ അഭിലഷിക്കുന്നത്. കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള വിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് അതിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിലുള്ള അതിരൂപതയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരെയും മെത്രാന്മാരെയും വാഴിക്കുകയും പാത്രിയർക്കീസിനടുത്ത ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുകയും അധികാരങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് അതിരൂപതയ്ക്കുള്ളിൽ ആധ്യാത്മികവും സഭാപരവുമായ എല്ലാ സംഗതികളും നൈയാമികവും ഭരണപരവും ശിക്ഷണപരവുമായ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിലുള്ള വിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് അപേക്ഷിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ:

(1) പുരാതനമായ റീത്തും ആചാരങ്ങളും സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും

(2) പരിശുദ്ധ സൂനഹദോസിനും അതിലെ മെത്രാന്മാർ ഓരോരുത്തർക്കും ഐക്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ യാക്കോബായാ സുറിയാനിക്കാരുടെയും മേലുള്ള അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടും

(3) നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ പ്രധാനിയായ വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിൽ വാണരുളുന്ന മാർപാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങിക്കൊണ്ടും ഞങ്ങളെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഐക്യത്തിലേക്ക് സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ളതത്രേ.

ബയ്റൂട്ടിലുള്ള സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരസീമയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിന് ഈ വിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് അഭിലഷിക്കുന്നില്ല. കാരണം, ഈ വിശുദ്ധ സൂനഹദോസ് തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തിലുള്ള അതിരൂപതയിൽ പാത്രിയർക്കീസിനടുത്ത അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്...

ഇപ്പോൾ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധ സൂനഹദോസിലെ അംഗങ്ങളായ മൂന്നു മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണാധികാരത്തിൻ കീഴിലാണ് എട്ടു രൂപതകൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

(1) മോറാൻ മോർ ബസേലിയോസ് കാതോലിക്കാ ബാവാ.

(2) മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ.

(3) ബഥനിയുടെ മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ.

പുനരൈക്യകാംക്ഷികളായ യാക്കോബായക്കാരുടെ ഐക്യം സാധ്യമാക്കുന്നതിന് ഐക്യപ്പെടുന്ന മെത്രാന് എല്ലാ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരുടെമേലും അധികാരം കൊടുക്കണമെന്ന് പരിശുദ്ധപിതാവിനോട് അപേക്ഷിക്കുന്നതുമാകുന്നു.''

ഈ ഒന്നാമത്തെ മെമ്മോറാണ്ടത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: ''കത്തോലിക്കാസഭയോട് ഐക്യപ്പെടുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ കാതോലിക്കേറ്റ് സൂനഹദോസിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് പ്രകടിപ്പിച്ചത് പരിശുദ്ധ പിതാവിനെ അതീവസന്തുഷ്ടനാക്കിയിരിക്കുന്നു.'' – വളരെ അനുഭാവപൂർവമായ മറുപടിയാണ് റോമിൽനിന്നു വന്നത്. അതോടൊപ്പം ഇവിടുത്തെ സഭയെപ്പറ്റി കുറേ ചോദ്യങ്ങളും ചോദിച്ചിരുന്നു. അതിനെല്ലാം മറുപടിയായിട്ടാണ് രണ്ടാമത്തേത് 1927 ജനുവരിയിൽ അയച്ചത്. അതിന് 1929 ആഗസ്റ്റ് 5–ന് റോമിൽനിന്ന് മറുപടിവന്നു.

അതിന്റെ ചുരുക്കം:

(1) പുരാതന റീത്തുകളെ അതേപടി നിലനിർത്തുക എന്നതാണ് തിരുസിംഹാസനത്തിന്റെ തീരുമാനം. ഈ തത്വം യാക്കോബായക്കാരുടെ കാര്യത്തിലും പാലിക്കപ്പെടും.

(2) മെത്രാന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ അജഗണത്തിന്മേലുള്ള ഭരണാവകാശത്തിന് ഉറപ്പു നൽകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഇതു തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധസിംഹാസനം തുടരുന്ന സാധാരണനിയമം.

(3) സഭാഘടനയെപ്പറ്റി: കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു വരുന്ന യാക്കോബായക്കാർ ഒരിക്കലും അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലായിരിക്കുകയില്ല...സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ തീരുമാനം പരിശുദ്ധസിംഹാസനം കൈക്കൊള്ളുന്നതാണെന്ന് അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ മെത്രാന്മാരുടെ സിനഡിന്റെ ഭരണമോ, കാതോലിക്കാ പോലുള്ള സ്ഥാനങ്ങളോ അനുവദിക്കുകയില്ല എന്ന് ഇപ്പോൾ തന്നെ അറിയിക്കുന്നു.

(4) മലങ്കരയിലെ വൈദികർ ബ്രഹ്മചര്യജീവിതക്രമം സ്വീകരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത് ഐക്യപ്പെടുന്ന വിവാഹിതരായ വൈദികർക്ക് ബാധകമാകില്ല.''[41]

ഇതിന് മറുപടിയായി 1929 സെപ്റ്റംബർ 17-ാംതീയതി മാർ ഈവാനിയോസ് അന്ന് ബാംഗ്ലൂരിലായിരുന്ന അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റ് എഡ്വേർഡ് മൂണിക്കെഴുതി:

(1) റീത്ത് അഭംഗുരം പാലിക്കാൻ അനുവദിക്കുമെന്നും മെത്രാന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ ജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധികാരം ലഭിക്കുമെന്നും അറിയിച്ചതിന് നന്ദിപറയുന്നു.

(2) *ഫീലിയോക്വേ* ചൊല്ലാൻ നിർബന്ധിക്കരുതെന്നും അത് തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമാകുമെന്നും അറിയിക്കുന്നു.

(3) വൈദികബ്രഹ്മചര്യം സംബന്ധിച്ച് റോമിന്റെ നിർദേശം സ്വീകരിക്കാൻ തയാറാണ്.

(4) സഭാഘടന സംബന്ധിച്ച് മാർ ഈവാനിയോസ് വിശദമായി എഴുതി: ഏഴ് കാരണങ്ങളാൽ കാതോലിക്കാസ്ഥാനം അംഗീകരിക്കണം എന്ന് അപേക്ഷിച്ചു:

''കാതോലിക്കോസ് എന്ന പദവിയോ, സ്ഥാനമോ തുടരുമെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീക്ഷയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല എന്ന വാചകം ഞങ്ങളെ വളരെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. മലബാറിൽ കാതോലിക്കേറ്റുസ്ഥാപനം പുതുതാണെങ്കിലും സുറിയാനി സഭയിൽ ഇതിന് നൂറ്റാണ്ടുകൾ പഴക്കമുണ്ട്. സുറിയാനിസഭയിലെ മറ്റൊരു ഉന്നതസ്ഥാനിയും ഈ സ്ഥാനമോ പദവിയോ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. അന്ത്യോക്യാ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരപരിധിക്ക് പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരുടെ മേൽ പണ്ടുകാലം മുതൽ തന്നെ കാതോലിക്കോസ് അധികാരം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കത്തോലിക്കാ പുനരൈക്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അന്ത്യോക്യയിലെ സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. മാർപാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തിനു വിധേയമായി ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി (യാക്കോബായാ) സഭ ഇപ്പോൾ മലബാറിൽ തുടരുന്നതായ സഭാഘടന മുഴുവൻ അംഗീകരിക്കുന്നതാണെന്നും കാലഹരണപ്പെടാതെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പു നൽകിയിരുന്നു. സൂനഹദോസു രീതിയിലുള്ള ഭരണരീതി വേണ്ട എന്നു വയ്ക്കാൻ ഞങ്ങൾ തയാറാകുന്നതാണ്. സുറിയാനിക്കാർ യാഥാസ്ഥിതികരും ഒരു സമൂഹമായി മാത്രം നീങ്ങുന്നവരുമാണ്. സുറിയാനിക്കാരുടെ ദേശീയതലവൻ എന്ന രീതിയിലാണ് കാതോലിക്കോസിനെ അവർ കാണുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ആളെ ലഭിക്കുക എന്നത് പുനരൈക്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രവൃത്തി ആയിരിക്കും.

ഇപ്പോഴത്തെ കാതോലിക്കോസ്, സുറിയാനി കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ എല്ലാ എഴുത്തുകളും കണ്ടിട്ടുള്ളയാളും പാത്രിയർക്കീസ് നൽകിയിട്ടുള്ള ഉറപ്പുകൾ നിയമപരമായി അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നയാളുമാണ്. കാതോലിക്കോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഞങ്ങളെ സഭയുടെ ഐക്യത്തിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ പിൻവാങ്ങുന്നില്ല. ഇത് വിശ്വാസികളുടെയും വൈദികരുടെയും ഒരു വലിയ സമൂഹത്തിന്റെ പുനരൈക്യത്തിന് സഹായിക്കുകയും അങ്ങനെ എന്റെയും തെയോഫിലസ് തിരുമേനിയുടെയും ബുദ്ധിമുട്ട് ലഘൂകരിക്കുകയും ചെയ്യും. പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെ അനുഭാവപൂർവമായ പരിഗണനയ്ക്ക് ഒരു എളിയ നിർദേശം വച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മെത്രാന്മാരുടെ ദേശീയ തലവന്മാർക്കുള്ളതുപോലെ അധികാരമുള്ള കാതോലിക്കാസ്ഥാനം നിലനിർത്തേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ റീത്തിൽപെട്ട മെത്രാന്മാരുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനും ആ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മതി. ഈ സംവിധാനം തികച്ചും സാധുവാണ്.''[42]

അപ്പസ്തോലിക് ഡലഗേറ്റ് 1929 ഒക്ടോബർ 17-ന് അതിന് മറുപടി അയച്ചു (123-124). അതിന് നവംബർ 2-ന് മാർ ഈവാനിയോസ് മറുപടി അയച്ചു:

''പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കോസിന്റെ പദവിയോ സ്ഥാനമോ പരിശുദ്ധസിംഹാസനം അംഗീകരിക്കുകയില്ലെന്ന് കാതോലിക്കോസ് അറിഞ്ഞാൽ പുനരൈക്യത്തിന് അദ്ദേഹം താൽപര്യപ്പെടുകയില്ല എന്നാണ് എന്റെ ഭയം. 1929 ആഗസ്റ്റ് 5-ാം തീയതിയിലെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെ കത്തിലെ ഉള്ളടക്കം പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ ഞാൻ രഹസ്യമായി അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.''[43] 1926-ൽ മെമ്മോറാണ്ടം അയച്ചതിൽ അന്നത്തെ കാതോലിക്കോസ് കാലം ചെയ്തെന്നും മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കാതോലിക്കാ ആയിത്തീർന്നെന്നും കൂടി പ്രസ്തുത കത്തിൽ അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു.

മാർ ഈവാനിയോസ് 1930 മെയ് 14-ന് മറ്റൊരു കത്തും ഡലഗേറ്റിന് അയച്ചു: ''കാതോലിക്കോസിന്റെ അംഗീകാരത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നത്തിന് 1929 സെപ്തംബർ 17-ന് ഞാൻ അയച്ച എഴുത്തിൽ നിർദേശിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏറെക്കുറേ അനുയോജ്യമായ ഒരു മറുപടി എനിക്ക് പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നപക്ഷം പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കായോട് ധൈര്യപൂർവം പുറത്തുവന്ന് നേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്ത് പുനരൈക്യപ്ര

സ്ഥാനത്തെ നയിക്കുന്നതിന് അപേക്ഷിക്കാൻ ഒരിക്കൽകൂടി എനിക്ക് അവസരം സംലബ്ധമാകും... കാലതാമസം കൂടാതെ ഉടൻതന്നെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് എനിക്കും മാർ തെയോഫിലസ് തിരുമേനിക്കും ഏറ്റവും അനുഗ്രഹപ്രദമെന്ന് എനിക്ക് ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു.''[44]

റോമിൽ നിന്നുള്ള അന്തിമതീരുമാനം വന്നത് 1930 ആഗസ്റ്റ് 20-ാം തീയതിയാണ്. ''മാർ ഈവാനിയോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായി മാർ തെയോഫിലസും ആത്മാർഥതയുള്ളവരും സ്വഭാവശുദ്ധിയുള്ളവരും ആദരണീയരുമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു.'' തുടർന്ന്, കാതോലിക്കാസ്ഥാനം ഒഴികെ മാർ ഈവാനിയോസ് അപേക്ഷിച്ചതെല്ലാം അംഗീകരിച്ചതായി അറിയിച്ചു: ''ഇപ്പോഴത്തെ കാതോലിക്കാ പുനരൈക്യപ്പെടാൻ സന്നദ്ധനല്ലാത്തതിനാൽ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തെയോ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തെയോ പറ്റി തൽക്കാലം പരിഗണിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു കരുതുന്നു.''[45]

അതിന്റെ തുടർച്ചയായിട്ടാണ് 1930 സെപ്തംബർ 20-ലെ സഭൈക്യം നടന്നത്. 1653-ൽ കൂനൻകുരിശു സത്യം നടന്നതു മുതൽ നിരന്തരമായി പുത്തൻകൂർ സഭാധ്യക്ഷന്മാർ ദൃശ്യമായ രീതിയിലുള്ള ഐക്യത്തിന് പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ വരുന്ന രീതിയിൽ അവർ പരിശ്രമം നടത്തി. ആദ്യം പട്ടം ക്രമപ്പെടുത്താനായിരുന്നു പരിശ്രമം. 1772-ൽ പട്ടം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അതിന് അംഗീകാരവും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും റീത്തും പുലർത്താനുള്ള അവകാശവും നിലനിർത്തി ഐക്യം യാഥാർഥ്യമാക്കാനുള്ള പരിശ്രമമായി. പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് സമർപിച്ച അതേ അപേക്ഷയാണ് 1926-ൽ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി വഴി ഓർത്തഡോക്സ് സിനഡ് റോമിനു കൊടുത്തത്. കാതോലിക്കാസ്ഥാനവും സിനഡും അംഗീകരിക്കുന്ന കാര്യവും പിന്നാലെ അറിയിച്ചു.

ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാർ റോമിനെ നിരന്തരം തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവിടെ എങ്ങനെയെങ്കിലും പിടിച്ചുനിൽക്കണം എന്ന ഒറ്റചിന്തയേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അവരുടെ സ്വാധീനം കുറഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിലാണ് റോം വ്യക്തമായി ഐക്യത്തിന് പച്ചക്കൊടി കാട്ടിയത്. അപ്പോഴേക്കും സിറോ-മലബാർ ഹയരാർക്കി പുനഃസ്ഥാപിതമായി. നാട്ടുമെത്രാന്മാർ പഴയകൂറ്റുകാരെ ഭരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതുപോലെ, അന്നത്തെ കൊല്ലം മെത്രാൻ ബൻസിഗർ തിരുമേനി വളരെ വിശാലഹൃദയൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം സഭൈക്യത്തിന് സർവാത്മനാ സമർപിതനായിരുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഒത്താശകൾ സഭൈക്യത്തിനാക്കം കൂട്ടി. 277 കൊല്ലത്തെ ഐക്യസംരംഭങ്ങൾ (1653-1930) പൂവണിഞ്ഞത് 1930-ലാണ്. 1930 ആയപ്പോഴേക്കും റോമിന്റെ മനോഭാവത്തിലും മാറ്റം ദർശിക്കാൻ കഴിയും. വിശാലഹൃദയനായ പതിനൊന്നാം പീയുസ് മാർപാപ്പായുടെ നേതൃത്വമാണ് യഥാർഥത്തിൽ ഐക്യം ഫലമണിയിച്ചത്. ആദ്യം മെത്രാൻസ്ഥാനം പോലും അംഗീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നവർ 1930 ആയപ്പോഴേക്കും കാതോലിക്കോസും സിനഡും ഒഴികെ സർവ ഡിമാന്റുകളും അംഗീകരിച്ചു.

1930-ലെ സഭാശാസ്ത്രം

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനു മുമ്പുള്ള കത്തോലിക്കാ സഭാശാസ്ത്രവും മറ്റുസഭകളോടുള്ള മനോഭാവവും അനുസരിച്ചാണ് 1930-ലെ സഭൈക്യം നടന്നത്. കാതോലിക്കേറ്റിന് അംഗീകാരം കൊടുക്കാതിരുന്നത് അന്നത്തെ സഭാശാസ്ത്രമനുസരിച്ചാണ്. രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനുമുമ്പ് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയും താദാത്മ്യപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭയെന്നാൽ ലത്തീൻ സഭയെന്നു പലരും കരുതി. മറ്റുള്ള സഭകളൊക്കെ അകത്തോലിക്കാ സഭകളായിരുന്നു. അവരെ ശീശ്മക്കാരെന്നും പാഷണ്ഡികളെന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. പിളർപ്പിനുശേഷം സഭകളിലെല്ലാം ഏകപക്ഷീയമായ വളർച്ച ഉണ്ടായി; റോമാസഭയിലും അതു സംഭവിച്ചു. വളരെ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണസംവിധാനം രൂപപ്പെട്ടു. പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തോടെ അവിടെ പാപ്പായ്ക്ക് ഏകാധിപത്യവും പരമാധിപത്യവും നിലവിൽ വന്നു. യൂറോപ്പിലാകമാനം അദ്ദേഹത്തിന് അതുല്യമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൊളോണിയലിസത്തോടുകൂടി പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാർ ഏഷ്യൻ, ആഫ്രിക്കൻ, അമേരിക്കൻ നാടുകളിൽ പോയി ലത്തീൻ രൂപതകൾ ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ ലത്തീൻസഭ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു. എന്നാൽ അപ്പോഴും അതിന് ലത്തീൻ എന്ന ഒരു സഭാപാരമ്പര്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മറ്റ് അപ്പസ്തോലികസഭകളുമായി ദൃശ്യവും സമ്പൂർണവുമായ കൂട്ടായ്മ ഇല്ലായിരുന്നു.

ലത്തീൻ മിഷനറിമാർ പൗരസ്ത്യ അപ്പസ്തോലികസഭകളുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ച് അവരിൽനിന്ന് പൗരസ്ത്യ കത്തോലിക്കാസഭകൾ രൂപീകരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് ബിസന്റയിൻ സഭയിൽപെട്ട പൗരസ്ത്യ കത്തോലിക്കാസഭകളും മറ്റു ചില സഭകളും ഉടലെടുത്തത്. ഈ ലത്തീൻ മിഷനറിമാർക്ക് ലത്തീൻ അല്ലാത്തതെല്ലാം പാഷണ്ഡതയും ശീശ്മയുമായിരുന്നു. അവർ ഐകരൂപ്യവാദികളായിരുന്നു. ഐക്യം എന്നാൽ ഐകരൂപ്യമെന്നും വൈവിധ്യം എന്നാൽ വിഭജനം എന്നുമൊക്കെ അവർ ധരിച്ചിരുന്നു. ബാഹ്യമായി അവശ്യാവശ്യമായ ചില ആരാധനാനുഷ്ഠാന വൈവിധ്യം മാത്രം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ലത്തീൻസഭയിൽ ലയിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരെ സംബന്ധിച്ച് സഭൈക്യം. ഇത്തരം പൗരസ്ത്യ കത്തോലിക്കർ പൗരസ്ത്യരായി കാണപ്പെട്ടെങ്കിലും, ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും ആധ്യാത്മികതയിലും ഭക്താഭ്യാസങ്ങളിലുമെല്ലാം ലത്തീൻ സഭാപാരമ്പര്യങ്ങൾ അനുവർത്തിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ സെമിനരിപരിശീലനം ലത്തീൻ മിഷനറിമാർ ഏറ്റെടുക്കുകയും പാശ്ചാത്യ രീതിയിലുള്ള ആധ്യാത്മികതയിൽ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തദ്ഫലമായി പാശ്ചാത്യമായവയെ ശ്രേഷ്ഠമെന്നു കരുതുകയും പൗരസ്ത്യമായവയെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മനോഭാവം പൗരസ്ത്യരുടെ ഇടയിൽ ഉടലെടുത്തു. അവരുടെ തത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും പാശ്ചാത്യമായിരുന്നു. ചുരു

ക്കത്തിൽ, ലത്തീനീകരണം അന്നത്തെ പൊതുവായ പരിപാടിയിൽ പെട്ടതായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യ ചിന്താരീതി അൽപംപോലും മാനിച്ചിരുന്നില്ല. അതിന് അർഹമായ ബഹുമാനവും പരിഗണനയും നൽകിയിരുന്നുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ചിലർ അതിനെ അവജ്ഞാപൂർവം പരിഗണിച്ചിരുന്നു. *പൗരസ്ത്യ അപ്പസ്തോലിക സഭകളെ റീത്തുകളായി കാണുന്ന പ്രവണത ശക്തിപ്പെട്ടു.* ആരാധനക്രമത്തിൽ അൽപസ്വൽപം വ്യത്യാസം, ബാക്കിക്കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ഏക ലത്തീൻസഭയുടെ ഭാഗമായിരിക്കുക. സഭകളെ സഭകളായി കണ്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ *ഓട്ടോണമി* അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. വിവിധ അപ്പസ്തോലിക പൗരസ്ത്യ കത്തോലിക്കാ സഭകളെ ലത്തീൻസഭയുടെ പ്രോവിൻസുകളെപ്പോലെ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. 1274-ലെ ലയൺസ് കൗൺസിലിനുശേഷം മിക്ക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഐകരൂപ്യവാദികളായി മാറി.

ഈ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭാപശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം 1930-ലെ സഭൈക്യം പരിഗണിക്കേണ്ടത്. അന്നത്തെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാതോലിക്കോസിനും സിനഡിനും അംഗീകാരം നിഷേധിച്ചതിൽ അത്ഭുതത്തിന് അവകാശമില്ല. *ഉചിതമായ സമയത്ത് വേണ്ടത് ചെയ്യും* എന്ന് മാത്രം റോം ഉറപ്പുനൽകി. മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ആ ഉറപ്പിൽ വിശ്വസിച്ചു. ആ ഉറപ്പ് യാഥാർഥ്യമായത് 2005 ഫെബ്രുവരി 10-നാണ്. അന്ന് മലങ്കര കത്തോലിക്കാ സഭയെ മേജർ ആർക്കിഎപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയായി മാർപാപ്പാ ഉയർത്തുകയും അതിന്റെ തലവനും പിതാവുമായ മോറാൻ മോർ സിറിൽ ബസേലിയോസ് ബാവായെ മേജർ ആർച്ചുബിഷപ്പായി ഉയർത്തുകയും കാനൻനിയമം അനുസരിച്ച് പാത്രിയർക്കീസിനു തുല്യമായ അധികാരാവകാശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഉചിതമായ സമയത്ത് തിരുസിംഹാസനം തീരുമാനമെടുത്തു. മേജർ ആർച്ചുബിഷപ്പ് കാതോലിക്കോസിനു തുല്യനാണെന്ന് മാർപാപ്പായുടെ ഇൻഡ്യയിലെ പ്രതിനിധി പെദ്രോ ലോപ്പസ് ക്വിന്റാനാ തിരുമേനി വിളംബരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ അധ്യക്ഷന്മാരെയാണ് അങ്ങനെ വിളിച്ചിരുന്നത്. അവർ അവരുടെ സഭകളുടെ തലവന്മാരും പിതാക്കന്മാരുമാണ്. അതായത്, പാത്രിയർക്കീസിനു തുല്യനായ വ്യക്തി ഇൻഡ്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാതോലിക്കോസ് എന്നു വിളിക്കപ്പെടുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചത്. കാതോലിക്കോസും സിനഡുമുള്ള പൂർണവളർച്ച പ്രാപിച്ച സഭയായി പരിശുദ്ധ മാർപാപ്പാ മലങ്കരസഭയെ അംഗീകരിച്ചു. ഇനി പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന സ്ഥാനം തന്നാലും ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കൂടുതലായിട്ടൊന്നും കാനോനികമായി മലങ്കരസഭയ്ക്കു ലഭിക്കാനില്ല. മാർ ഈവാനിയോസ് പിതാവ് ചോദിച്ചിരുന്ന പുരാതന സഭകളിലെ പാത്രിയർക്കീസിനു തുല്യമായ കാതോലിക്കാസ്ഥാനവും സിനഡൽ സിസ്റ്റവും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് നൽകിക്കഴിഞ്ഞു. കാതോലിക്കോസ് എന്നസ്ഥാനസംജ്ഞ മലങ്കരസഭയുടെ പ്രത്യേക കാനോനകളിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അതിനുംപുറമെ 2012 ഒക്ടോബർ 24-ന് പരിശുദ്ധപിതാവ് ബനഡിക്ട് മാർപാപ്പാ മലങ്കരകത്തോലിക്കാസഭയുടെ മേജർആർച്ചുബിഷപ്പ്-കാതോലിക്കോസിനെ കർദിനാൾ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തുന്നതായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും നവംബർ 24-ന് ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു.ഇതോടുകൂടി സാർവത്രികസഭാഭരണത്തിലും മലങ്കരസഭയ്ക്ക് പങ്കാളിത്തമുണ്ടായി. മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണിത്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനു ശേഷമുള്ള സഭാശാസ്ത്രം

ണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനു ശേഷമുള്ള സഭാശാസ്ത്രം അനുസരിച്ചാണ് റോം മലങ്കരസഭയെ ഇപ്രകാരം ഉയർത്തിയത്. കൗൺസിലിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മനോഭാവത്തിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണിത്. ഇപ്പോൾ ഒരു കാര്യത്തിലും ഐകരൂപ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഐക്യമെന്നാൽ ഐകരൂപ്യമെന്നു കരുതുന്നുമില്ല. ആരാധനക്രമം, മതപഠനം, സഭാജീവിതം, സഭാഭരണം, ആധ്യാത്മികത, സഭയിലെ കാനോനിക്കൽ ശിക്ഷണക്രമം എന്നിവയിലെല്ലാം വൈവിധ്യമാകാമെന്നും അത് ഐക്യത്തിന് തടസ്സമാകില്ലെന്നും കരുതുന്നു.

അകത്തോലിക്കാസഭകളെ പാഷണ്ഡികൾ എന്നും ശീശ്മക്കാർ എന്നും വിളിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ, പൗരസ്ത്യ അപ്പസ്തോലികസഭകളെ സഹോദരീസഭകളായാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. മറ്റ് ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളെ അളക്കാനുള്ള അളവുകോലായി ലത്തീൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ കരുതുന്നില്ല. ഒരു കാര്യത്തിലും ഐകരൂപ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഐക്യമെന്നാൽ ഐകരൂപ്യമെന്ന് കരുതുന്നുമില്ല. ആരാധനക്രമം, മതപഠനം, സഭാജീവിതം, സഭാഭരണം, ആധ്യാത്മികത, സഭയിലെ കാനോനിക്കൽ ശിക്ഷണക്രമം എന്നിവയിലെല്ലാം ന്യായമായ വൈവിധ്യമാകാമെന്നും അത് ഐക്യത്തിന് തടസ്സമാകില്ലെന്നും കരുതുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ സാരസത്തയും അവതരണരീതിയും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ടെന്നും വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ ഗ്രേഡുകൾ *(ഹയരാർക്കി ഓഫ് ട്രൂത്സ്)* ഉണ്ടെന്നും കത്തോലിക്കാസഭ കരുതുന്നു. മറ്റ് സഭകളോടുള്ള സമീപനത്തിൽ പല വീഴ്ചകളും മുൻകാലങ്ങളിൽ വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്ന് പരസ്യമായി സമ്മതിക്കുകയും മാപ്പുചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞകാലത്ത് ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭയെ മുറിപ്പെടുത്തിയവരോട് ഹൃദയപൂർവം ക്ഷമിക്കുന്നു എന്നും അറിയിച്ചു. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ തെറ്റുകൾ ആവർത്തിക്കയില്ലെന്ന് ഉറപ്പു നൽകി. ഏതെങ്കിലും സഭയെ ലത്തീൻസഭയിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതല്ല സഭൈക്യം എന്നും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലോടുകൂടി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ സ്വയം മനസ്സിലാക്കൽ. അടിസ്ഥാനവിശ്വാസം സംബന്ധിച്ച് പൗരസ്ത്യ അപ്പസ്തോലിക ഓർത്തഡോക്സു സഭകൾ സത്യവിശ്വാസം പുലർത്തുന്നു എന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ കരുതുന്നു. വ്യത്യാസങ്ങളെന്നു കരുതപ്പെടുന്നവതന്നെയും ഈ ഏകവിശ്വാസത്തിന്റെ വിവിധ ഫോർമുലകളായി കരുതാവു

ന്നവയാണ്. വേർപെട്ടും ഒറ്റപ്പെട്ടും കഴിയാൻ അവയൊന്നും ഇപ്പോൾ മതിയായ കാരണങ്ങളല്ല. പൗരസ്ത്യ അകത്തോലിക്കാ സഭകളുമായി കത്തോലിക്കാസഭ ഏതാണ്ട് സമ്പൂർണ കൂട്ടായ്മയിലാണ്. "നാം ഏതാണ്ട് ഒരു സഭയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു" എന്ന് ഒരിക്കൽ മാർപാപ്പാ അന്ത്യോക്യാ യാക്കോബായാ പാത്രിയർക്കീസിനോട് പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. സമ്പൂർണമായ ഐക്യമെന്നും ഭാഗികമായ ഐക്യമെന്നും സഭകളുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നു. പൗരസ്ത്യ അകത്തോലിക്കാസഭകളുമായി ഇപ്പോൾതന്നെ ഭാഗികമായ ഐക്യം നിലനിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ കൂട്ടായ്മയിലുള്ള സഭകളുമായി സമ്പൂർണ കൂട്ടായ്മയാണ്. പൗരസ്ത്യ അകത്തോലിക്കാ സഭകളുടെ അപ്പസ്തോലികവിശ്വാസം, തിരുപ്പട്ടം, മറ്റ് കൂദാശകൾ ശ്ലൈഹിക പിൻതുടർച്ച എന്നിവ കത്തോലിക്കാസഭ അംഗീകരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ സഭകൾക്കിടയിൽ വേർപെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ, ഐക്യപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളാണെന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ വിശ്വസിക്കുന്നു. റോമിലെ മെത്രാന്റെ ഐക്യശുശ്രൂഷാദൗത്യംപോലും ചർച്ചാവിഷയമാക്കാൻ കത്തോലിക്കാസഭ ഇന്ന് തയാറാണ്. അവശേഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ചർച്ചകളിലൂടെ പരിഹരിക്കാമെന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ കരുതുന്നു. കാരണം അവ സാരസത്തയെ ബാധിക്കുന്നവയല്ല. അവശ്യ സംഗതികളിൽ മാത്രം ഐക്യം മതി എന്നാണ് ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കാചിന്ത. മറ്റു സഭകളുടെ ചിന്താരീതികളും ഫോർമുലകളും അവയുടെ പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കത്തോലിക്കാസഭ പരിശ്രമിക്കുന്നു. അവയും കത്തോലിക്കാ പ്രബോധനരീതികളും പരസ്പര പൂരകങ്ങളാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നു.

വിഭജനം പാപമാണ്, ഐക്യം കർതൃഹിതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഐക്യത്തിനു നാം ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വേർപെട്ടു നിൽക്കുന്ന വിവിധ സഭകൾ എപ്പോൾ ഐക്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമെന്നുള്ളത് ദൈവഹിതമാണ്. നാം ഐക്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. ഐക്യം മനുഷ്യർ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അത് ദൈവത്തിൽനിന്ന് ദാനമായി നാം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. സ്നേഹസംഭാഷണത്തിലൂടെയും ദൈവശാസ്ത്ര സംവാദത്തിലൂടെയും നാം നമ്മെത്തന്നെ ഒരുക്കുന്നു. ഐക്യത്തിന് സർവപ്രധാനമായി വേണ്ടത് മനോഭാവത്തിലുള്ള വ്യത്യാസവും ഹൃദയപരിവർത്തനവും തനിച്ചും കൂട്ടായുമുള്ള പ്രാർഥനയുമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ആത്മീയ എക്യുമേനിസമാണ് സഭൈക്യ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാതൽ. പരസ്പരം ക്ഷമിക്കാനും മറക്കാനും പൊറുക്കാനുമുള്ള ഒരു വിശാലമനോഭാവം എല്ലാ സഭകൾക്കും ഉണ്ടാകണം. ഓർമകളെ സംശുദ്ധമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഓരോ സഭയും ഏകപക്ഷീയമായി വളർത്തിയെടുത്ത സഭാശാസ്ത്രം പുനഃപരിശോധിക്കാനുള്ള സന്മനസ്സുണ്ടാകണം. തിരുത്തേണ്ടവ തിരുത്താനും മാറ്റേണ്ടവ മാറ്റാനും കഴിയണം. ദൃശ്യമായ രീതിയിൽ ഐക്യം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്ന നടപടികൾ സഭകളുടെ ഭാഗത്തു നിന്ന് ഉണ്ടാകണം.

ഈ പുത്തൻ ചിന്തകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കത്തോലിക്കാ കൂട്ടായ്മയിലുള്ള സഭകളെ സഭകളായി വളർത്താനുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് മലബാർ, മലങ്കര സഭകളെ മാർപാപ്പാ മേജർ ആർക്കിഎപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭകളായി ഉയർത്തിയതും ഈ സഭകളുടെ അധ്യക്ഷന്മാരെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരമുള്ള മേജർ ആർച്ചുബിഷപ്പ് എന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് അവരോധിച്ചതും കർദിനാൾ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തിയതും. ഇവിടെ റോം ഒരു തെറ്റുതിരുത്തൽ നടത്തുകയായിരുന്നു. 1926-1930 കാലയളവിൽ നിരന്തരമായി ചോദിച്ച കാര്യങ്ങൾ 2005-ലാണ് യാഥാർഥ്യമായത്. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സ്വയംനിർണയാവകാശമുള്ള സഭകൾക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് കാണിക്കയാണ് റോം ചെയ്തത്.